

Arrest

nr. 217 994 van 7 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 22 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HAUQUIER, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 januari 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 16 november 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 29 november 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 6 november 2017.

1.3. Op 20 november 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Libanese nationaliteit te bezitten en een soennitische Arabier te zijn afkomstig van Beddawi. U verklaart op 27 februari 2000 te zijn geboren en niet in 2004 zoals verkeerdelijk in uw Libanees paspoort werd genoteerd. U legt een kopie van uw geboorteakte uit Libanon neer om het correcte geboortjaar 2000 aan te tonen. Uw moeder, F.(...) H.(...) (OV X; CG X), is een Syrische staatsburger en uw vader, R.(...) E.(...) N.(...) (OV X; CG X), is een Libanese staatsburger. Uzelf zou altijd in Syrië gewoond hebben, meer bepaald in de wijk Shalihaat in Lattakia. U zou tot klas 3 (tot uw 11de jaar) school gelopen hebben in Ramal Falastine waarna u diende te stoppen omwille van de gevechten. U zou samen met uw ouders en uw broer en zussen zonder enig probleem van Lattakia naar de Turkse grens gereisd zijn. Vanuit Turkije zouden jullie naar Egypte zijn gereisd om vervolgens terug te keren naar Turkije. Vervolgens zouden uw mama, uw broer en zussen via de zee van Turkije naar Italië zijn gereisd. Uw moeder heeft op 28 oktober 2014 asiel aangevraagd omdat de situatie in Syrië onveilig was. Op 30 maart 2015 werden uw moeder, broer en zussen door het Commissariaatgeneraal (CGVS) als vluchteling erkend.

U zou met uw vader in Turkije zijn achtergebleven om vervolgens richting België door te reizen waar u in 2015 zou zijn aangekomen. Uw vader diende op 12 mei 2015 hier een asielaanvraag in. Aangezien u met hem toen bent ingeschreven, werd u op zijn bijlage 26 genoteerd. Het CGVS nam in hoofde van uw vader een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij geen vrees ten overstaan van Libanon heeft.

U hebt op 16 november 2016 als minderjarige (17j) een individuele asielaanvraag ingediend omdat u net als uw broer en zussen, die op de bijlage 26 van uw mama stonden, de vluchtelingenstatus wil krijgen. U haalt aan altijd in Syrië te hebben gewoond. U noch uw familie hebben ooit problemen gekend in Libanon doch beweert u dat u zich niet in Libanon kan vestigen omwille van sektarische problemen tussen soennieten en sjiïeten en problemen met Hezbollah.

B. Motivering

Na het gehoor afgenomen door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw vrees ten overstaan van uw land van nationaliteit beoordeeld dient te worden, meer bepaald Libanon.

Eerst en vooral verklaart u op de zetel van het CGVS uw oma, de moeder van uw vader, nooit in Libanon te hebben bezocht (CGVS, pp. 5 en 6) en altijd in Syrië te hebben gewoond om vervolgens na het uitbreken van de oorlog rechtstreeks naar Turkije te vluchten (CGVS, pp. 4 en 6). Tijdens het gesprek met een ambtenaar van de cel minderjarigen van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde u echter dat u in 2012 Syrië heeft verlaten richting Libanon waar u 1 jaar woonde om vervolgens met een vlucht van MEA (Middle East Airlines) naar Marokko door te reizen (Vragen voor kinderen die ouders vervoegen die al in België zijn). Hiermee geconfronteerd beweert u dat u tijdens het eerste gesprek niet wist wat u moest zeggen en u achteraf van uw ouders alles heeft vernomen (CGVS, p. 4). Deze vergoelijking is zeer merkwaardig aangezien u in het begin van het gehoor, wanneer er u expliciet gevraagd is of het eerste gehoor op de DVZ goed is verlopen, bevestigend antwoordt (CGVS, pp. 2 en 3). Gewezen op het feit dat zelfs uw vader tijdens zijn asielprocedure verklaard heeft dat jullie van Egypte naar Baddawi in Libanon zijn gegaan, beweert u zich dit niet meer te herinneren (CGVS, p. 6; CGVS vader dd. 29.07.2015, p.3).

Wat er ook van zij, u heeft de Libanese nationaliteit zodat uw vrees ten opzichte van Libanon dient beoordeeld te worden. U beweert dat u niet in Libanon kan wonen omdat er daar ook problemen zijn, namelijk sektarische problemen tussen soennieten en sjiïeten en problemen met Hezbollah (CGVS, p. 5). Doch gepeild of u of uw familie ooit problemen hebben gekend in Libanon, antwoordt u negatief (CGVS, p. 5). Uw verklaringen zijn dan ook te algemeen om hieruit een vrees in de zin van de Conventie te kunnen afleiden. In de marge dient nog te worden aangestipt dat uw vader tijdens zijn asielprocedure geen vrees ten opzichte van Libanon heeft aangevoerd.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw geboorteakte uit Libanon (geboortjaar 2000) neer met vertaling en toonde uw moeder tijdens het gehoor op het CGVS uw originele Libanese identiteitskaart en stelde dat het daarop gevoerde geboortjaar 2004 te wijten is aan een fout bij de registratie in Libanon, u bent geboren in 2000 (CGVS p.3). Bij Dienst Vreemdelingenzaken zou er tevens een kopie zijn afgegeven van uw paspoort (Vragen voor kinderen die ouders vervoegen die al in België zijn; CGVS vader p.7). Deze stukken hebben betrekking op uw nationaliteit/identiteit, gegevens die hier op zich niet ter discussie staan en bijgevolg vermogen deze stukken niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 2 juni 2017) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beiroet.

Na de aanslag in Beiroet volgde een half jaar zonder terreur tot op 27 juni 2016 op één zelfde dag acht zelfmoordaanslagen plaats in de overwegend christelijke stad al-Qaa in Bekaa, op 5 km van de grens met Syrië. Hierbij vielen zes burgerdoden en 30 gewonden. Op 31 augustus 2016 ontplofte een berm-bom in het stadje Zahle in het Noordoosten van de Beka. Hierbij liet één burger het leven en raakten 11 burgers licht gewond.

Anno 2016-2017 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven dagelijkse kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JFSook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers geviséerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Ook in de tweede helft

van 2016 en de eerste helft van 2017 bleven dagelijkse kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Dit was ook het geval in 2016-2017. Er werden in dezelfde periode geen burgerslachtoffers door Syrisch grensgeweld gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in het najaar van 2016 en het voorjaar van 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de retoriek langs weerskanten naar aanleiding van de tiende verjaardag van de oorlog in de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot eind maart 2017 vielen bij geweld in het kamp een dertigtal doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde gezamenlijke veiligheidsmacht tracht zich te ontplooien in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen onder de aanwezigheid van een 200-tal extremistische strijders verbonden met Shabab al-Muslim.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In hoofde van uw moeder, F.(...) H.(...) (OV 7.970.036; CG 14/17869), alsook uw Libanese minderjarige broer en zussen die op haar bijlage 26 staan, werd op 30 maart 2015 door het CGVS een beslissing genomen tot toekenning van de vluchtelingenstatus. Hierbij dient te worden opgemerkt dat elk dossier individueel wordt geanalyseerd. In hoofde van uw vader werd op 30 oktober 2015 door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1 A van het

Verdrag van Genève van 28 juli 1951, de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering), het algemeen beginsel van voorzichtigheid en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen), betoogt verzoeker in een eerste onderdeel – aangaande de erkenning van de vluchtelingenstatus – dat hij in aanmerking komt om de bescherming te krijgen in de zin van artikel 1A van de Conventie van Genève.

Verzoeker bevestigt vooreerst dat hij en zijn vader inderdaad over de Libanese nationaliteit beschikken. Dit neemt echter niet weg dat de rest van het gezin de Syrische nationaliteit heeft en hierdoor ook op 30 maart 2015 werd erkend als vluchteling. Dit heeft volgens verzoeker in de eerste plaats tot gevolg dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen suggereert dat de helft van het gezin op het Belgisch grondgebied mag blijven en de andere helft dient te worden teruggestuurd naar Libanon. Dit brengt met zich mee dat het gezin wordt gesplitst en er geen enkel respect is voor het gezinsleven, hoewel dit wordt gegarandeerd door artikel 8 EVRM, wat deel uitmaakt van het supranationaal recht en voorrang heeft op het nationaal recht. Ten tweede heeft dit als gevolg dat het gezin in Libanon bekend staat als van Syrische afkomst, gezien de helft van het gezin nog steeds over deze nationaliteit beschikt. Verzoeker wijst erop dat Syriërs in Libanon nog steeds hevig worden gediscrimineerd en hij citeert in dit verband een passage uit *“Syrians make easy scapegoats in Lebanon”* van Integrated Regional Information Networks (IRIN) van 28 juli 2016. Daarnaast wijst verzoeker op de aanwezigheid van Hezbollah in zijn regio. Rekening houdend met het feit dat hij uit een Syrisch gezin komt, heeft hij het profiel dat Hezbollah opzoekt en verkiest, aldus verzoeker, die benadrukt dat Hezbollah een militantengroep is die actief is in de politiek van Libanon maar ook als terroristische organisatie gekenmerkt wordt, dat de militanten van Hezbollah verantwoordelijk zijn voor tal van gewelddadige aanslagen in Libanon zelf, tegen welk geweld de regering machteloos blijft en dat tal van bronnen bevestigen dat Hezbollah Syriërs rekruteert. Verzoeker meent dan ook dat hij in aanmerking komt om als vluchteling te worden erkend.

Verzoeker voert hier nog aan toe: *“Betreffende de lacunes van het verhoor die plaatsvond op het DVZ dienen verschillende opmerkingen te worden gemaakt.*

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat, zoals tegenpartij weet, asielzoekers tijdens dit verhoor voortdurend worden verzocht om samen te vatten en om het kort te houden.

Meestal gebeurt het dat op dit moment de asielzoekers nog geen raadsheer hebben en dus geen kennis hebben van de belangrijke zaken voor hun asielprocedure en de minder belangrijke elementen.

Zo had verzoeker geen besef van wat hij wel of niet moest vermelden.

Het argument volgens hetwelk verzoeker bepaalde elementen niet zou hebben vrijgegeven tijdens dit interview houdt geen stand.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat tegenpartij zich beperkt tot twee paragrafen betreffende de vluchtelingenstatus. Dit houdt duidelijk een onvoldoende motivatie in.” Ook betoogt verzoeker dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden verleend.

In een tweede onderdeel – aangaande de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus – poneert verzoeker dat hij een reëel risico loopt op onmenselijke en vernederende behandelingen in geval van terugkeer naar Libanon. Hij stelt dat zij zich niet kan beroepen op de hulp en/of bescherming van de Libanese autoriteiten en dat een terugkeer naar Libanon hem zou blootstellen aan behandelingen die verboden zijn door artikel 3 EVRM. Hij wijst er in dit verband vooreerst op dat zijn stad van herkomst, al-Badawi, dichtbij de grens met Syrië ligt en dat de veiligheidssituatie aan de grens zorgwekkend is. Hij citeert te dezen uit diverse persartikels uit juli en augustus 2017. Eind juli hebben Hezbollah en het Libanese leger beiden een offensief gestart aan de grens met Syrië. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft met deze veiligheidssituatie geen rekening kunnen houden daar het offensief pas na de bestreden beslissing begonnen is. Bovendien zal verzoeker, van wie geweten is dat zijn moeder de Syrische nationaliteit heeft, naar eigen zeggen aanzien worden als een Syrische vluchteling. Onder verwijzing naar het artikel *“Au Liban la présence massive et prolongée des réfugiés syriens exaspère”* van Le Monde van 12 augustus 2012, benadrukt verzoeker dat de situatie van Syrische vluchtelingen in Libanon heel slecht is.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.2. Op 7 februari 2019 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "*Libanon. Veiligheidssituatie*" van 7 augustus 2018.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe aangehaald artikel zou geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel te verkrijgen.

De Raad stelt daarnaast vast dat verzoeker tevens nalaat te verduidelijken op welke wijze hij artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geschonden acht. Ook de schending van dit artikel wordt derhalve niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij op de zetel van het CGVS verklaarde zijn oma, de moeder van zijn vader, nooit in Libanon te hebben bezocht en altijd in Syrië te hebben gewoond om vervolgens na het uitbreken van de oorlog rechtsreeks naar Turkije te vluchten, terwijl hij tijdens het gesprek met een ambtenaar van de cel minderjarigen van de Dienst Vreemdelingenzaken echter beweerde dat hij in 2012 Syrië heeft verlaten richting Libanon waar hij 1 jaar woonde om vervolgens met een vlucht van MEA naar Marokko door te reizen, en ook zijn vader tijdens zijn asielprocedure verklaard heeft dat zij van Egypte naar Baddawi in Libanon zijn gegaan doch verzoeker beweert zich dit niet meer te herinneren, (ii) hij beweert dat hij niet in Libanon kan wonen omdat daar sektarische problemen tussen soennieten en sjiieten en problemen met Hezbollah zijn, doch hij negatief antwoordde wanneer gepeild werd of zijn familie ooit problemen heeft gekend in Libanon zodat zijn verklaringen dan ook te algemeen zijn om hieruit een vrees in de zin van de Conventie van Genève te kunnen afleiden, en zijn vader bovendien tijdens zijn asielprocedure geen vrees ten opzichte van Libanon heeft aangevoerd, (iii) de door hem neergelegde documenten louter betrekking hebben op zijn nationaliteit/identiteit, gegevens welke niet ter discussie staan, en bijgevolg niet vermogen de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen en (iv) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus van 20 november 2017 (CG nr. 1618648), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.6. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967." Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Uit verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde documenten blijkt dat hij over de Libanese nationaliteit beschikt, hetgeen ook uitdrukkelijk wordt bevestigd in het verzoekschrift. Dienvolgens dient zijn vraag tot internationale bescherming te worden beoordeeld ten aanzien van Libanon. Dat zijn moeder de Syrische nationaliteit heeft en hij het grootste deel van zijn leven met zijn familie in Syrië heeft gewoond, doet hieraan geen afbreuk.

2.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen niet toelaten om in zijn hoofde te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie.

Aan verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd of er een reden is waarom hij niet in Libanon kan wonen, antwoordde hij: *“in Libanon zijn er ook problemen **maar waarom kan jij niet in Libanon wonen?** er zijn problemen in Libanon sektarisch tussen soennieten en sjieten **maar jij persoonlijk waarom zou jij niet in Libanon kunnen wonen?** ik zeg het problemen met Hezbollah.”* Doch gepeild of hij of zijn familie in Libanon ooit problemen hebben gehad, antwoordde verzoeker evenwel ontkennend (administratief dossier, stuk 4, gehoor CGVS, p. 5). Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, zijn verzoekers verklaringen dan ook te algemeen om hieruit in zijn hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève te kunnen afleiden. Een loutere algemene verwijzing naar de situatie in Libanon kan immers niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in het land waarvan hij de nationaliteit bezit werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees dient immers steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke, zoals ook blijkt uit wat volgt.

Dat verzoekers familie in Libanon nooit persoonlijk het slachtoffer is geweest van enige vorm van sektarisch geweld, noch problemen met Hezbollah of problemen van welke aard dan ook heeft gekend, blijkt bovendien tevens uit de verklaringen die verzoekers vader heeft afgelegd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. De Raad verwijst te dezen naar arrest nr. 162 410 van 19 februari 2016, waarin als volgt werd geoordeeld: *“2.6. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker geen enkele vrees ten overstaan van Libanon blijkt te koesteren. Zo verklaarde verzoeker, gevraagd wat hij vreest bij een terugkeer naar zijn land van herkomst “Er is niets in mijn land. Ik vrees niets in mijn land. Ik heb geen vrees in Libanon.*

Ik wil geen politieke asielaanvraag doen ik wil een humanitaire asielaanvraag doen. (...) Ik heb nog geld op de bank. Ik moet terugkeren naar Libanon. Mijn moeder is nog in Libanon. Ik moet mijn moeder nog zien. Heeft u de brochure met de uitleg over de asielprocedure gelezen? Ja maar ik heb daar ook mijn opinie over hé. Ik heb nog geld op de bank in Libanon en ik wil nog terug naar Libanon. Ik wil hier verblijven om mijn kinderen te zien maar af en toe wil ik naar Libanon om mijn moeder te bezoeken. Waarom kon u uw vrouw en kinderen niet meenemen naar Libanon? Mijn vrouw wou niet meekomen naar Libanon. Wil u deze asielaanvraag verderzetten? Ja, ik wil asiel omwille van humanitaire redenen. Kan u niet beter gezinshereniging aanvragen? Ik kan er niet aan doen maar ik moet terug naar Libanon. Ik heb daar nog een aanzienlijk bedrag op de bank. (...)" (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst CGVS, vragen 3.4. en 3.5.). Verzoeker herhaalde deze verklaringen tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij tevens bevestigde dat hij nooit problemen heeft gekend in Libanon, dat hij geen vrees heeft ten aanzien van Libanon en dat hij er zonder problemen kan terugkeren (administratief dossier, stuk 6, p. 6-7). In hoofde van verzoeker kan aldus geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie worden aangenomen zodat hij niet als vluchteling kan worden erkend.

2.7.1. Verzoeker brengt evenmin elementen bij waaruit kan blijken dat hij wordt vervolgd of gevisieerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaakt. (...)"

Mede gelet op de zeer expliciete verklaringen die verzoekers vader heeft afgelegd omtrent het ontbreken van enige vrees ten opzichte van Libanon, kan verzoeker in het verzoekschrift bezwaarlijk volstaan met de stelling dat Syriërs in Libanon nog steeds hevig worden gediscrimineerd om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. Verzoeker citeert in dit verband informatie afkomstig van IRIN. Deze informatie handelt echter over de situatie van Syrische vluchtelingen in Libanon en is dienvolgens niet op verzoeker van toepassing. Verzoeker heeft immers net zoals zijn vader de Libanese nationaliteit en hij toont met de loutere beweringen in het verzoekschrift geenszins aan dat hij en zijn gezin in Libanon als Syrische vluchtelingen werden/worden gepercipieerd. De argumentatie dienaangaande in het verzoekschrift is *in casu* dan ook niet dienstig.

In zoverre verzoeker nog opwerpt dat Hezbollah een militantengroep is die actief is in de politiek van Libanon maar ook als terroristische organisatie gekenmerkt wordt, dat de militanten van Hezbollah verantwoordelijk zijn voor tal van gewelddadige aanslagen in Libanon zelf en dat de regering machteloos blijft tegen dit geweld, en hij ter staving van zijn betoog citeert uit United States Department of State, "Country Reports on Terrorism 2015 – Foreign Terrorist Organizations: Hizballah" van 2 juni 2016, uit Freedom House, "Freedom in the World 2016 – Lebanon" van 14 juli 2016 en uit United States Department of State, "Country Reports on Terrorism 2015 - Terrorist Safe Havens: The Middle East" van 2 juni 2016, dient te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien op welke wijze verzoeker met de loutere verwijzing naar algemene informatie over Hezbollah meent te kunnen aantonen dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk problemen met deze groepering zou kennen. Verzoeker slaagt er evenmin in te overtuigen waar hij in het verzoekschrift een vrees uit om door Hezbollah te worden gerekruteerd. De Raad merkt vooreerst op dat uit de door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde informatie niet kan worden afgeleid dat hij een profiel zou hebben dat Hezbollah opzoekt en verkiest, zoals hij beweert. Uit niets blijkt bovendien dat er sprake zou zijn van gedwongen rekrutering door Hezbollah. Integendeel, de Raad leest in de door verzoeker aangehaalde informatie over rekrutering door Hezbollah onder meer dat Hezbollah aanwervers zendt naar alle dorpen en wijken waar de partij invloed uitoefent om er uit te kijken naar mogelijke kandidaten, jonge individuen die zouden passen in Hezbollah's levensstijl. De wervers observeren een potentiële rekrut gedurende een periode die varieert van maanden tot jaren om vervolgens het individu te benaderen om te zien of hij of zij zou overwegen om lid te worden. Als de persoon deze uitnodiging aanneemt, volgt een intensieve eerste fase gekend als tadhiraat (voorbereiding) die tot een jaar kan duren en waarin rekruten de ideologische grondslagen van Hezbollah geïnstrueerd worden. Nieuwe rekruten krijgen een basistraining in kampen in de Bekaa vallei en een geavanceerde training in Iran. Uit deze informatie blijkt daarnaast dat kinderen reeds op jonge leeftijd worden aangemoedigd om zich aan te sluiten bij Hezbollah's jeugdbeweging, dat geen minderjarigen worden gerekruteerd doch sommige activiteiten gericht op kinderen een kanaal voor toekomstige werving kunnen zijn, dat de jeugdprogramma's van Hezbollah erop gericht zijn om een aanhang te creëren en om sjiiitische jongeren immuun te maken voor de verleidingen van Libanons diverse en hoofdzakelijk seculiere maatschappij, en dat bovendien een netwerk van scholen, die

grotendeels worden afgeschermd van buitenstaanders, wordt gerund en/of gecontroleerd door Hezbollah. Het loutere gegeven dat Hezbollah via verschillende kanalen nieuwe leden en strijders poogt te rekruteren, betekent echter nog niet dat ook verzoeker in Libanon door Hezbollah zal worden benaderd, laat staan dat hij gedwongen zou worden gerekruteerd. Integendeel, uit de door verzoeker geciteerde informatie blijkt duidelijk dat toetreding tot de Hezbollahmilitie gebeurt op vrijwillige basis en dat enkel rekruten die geschikt worden bevonden mogen toetreden. Gelet op het voorgaande, slaagt verzoeker er allerminst in een gegronde vrees ten aanzien van Hezbollah aannemelijk te maken.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen zodat hij niet als vluchteling kan worden erkend.

De door hem neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze deze appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw geboorteakte uit Libanon (geboortjaar 2000) neer met vertaling en toonde uw moeder tijdens het gehoor op het CGVS uw originele Libanese identiteitskaart en stelde dat het daarop gevoerde geboortjaar 2004 te wijten is aan een fout bij de registratie in Libanon, u bent geboren in 2000 (CGVS p.3). Bij Dienst Vreemdelingenzaken zou er tevens een kopie zijn afgegeven van uw paspoort (Vragen voor kinderen die ouders vervoegen die al in België zijn; CGVS vader p.7). Deze stukken hebben betrekking op uw nationaliteit/identiteit, gegevens die hier op zich niet ter discussie staan en bijgevolg vermogen deze stukken niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.”*

2.8.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Libanon zou hebben gekend of zal kennen.

2.8.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt daarnaast op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de aan de Raad op 7 februari 2019 overgemaakte update (COI Focus “Libanon. Veiligheidssituatie” van 7 augustus 2018) blijkt dat de vaststellingen en conclusie dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing nog steeds gehandhaafd blijven.

Uit deze informatie blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een

bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In Ayn al-Hilwah vonden van november 2016 tot november 2017 gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens de eerste helft van 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van de groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. In deze periode vielen in Ayn al-Hilwah vijf doden en een vijftiental gewonden. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld, dient na grondige analyse van de beschikbare informatie te worden besloten dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon. Hij brengt immers geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarop voorgaande analyse is gesteund, die dateert van 7 augustus 2018, die dus van recentere datum is en waarin met de door verzoeker aangehaalde informatie uit 2017 rekening werd gehouden, niet correct zou zijn.

2.9. Wat betreft de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM, benadrukt de Raad dat dit enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, houdt geen schending in van dit artikel. De bestreden beslissing strekt er op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoekers gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin leidt de bestreden beslissing op zich tot een feitelijke scheiding van het gezin. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd en bevat geen

verwijderingsmaatregel. Het is pas op het ogenblik dat aan verzoeker daadwerkelijk een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. De Raad wijst er in dit verband tevens op dat de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen. Verzoeker dient dan ook gebruik te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht op basis van de gezinssituatie.

In zoverre verzoeker erop wijst dat zijn moeder, zijn broer en zussen als vluchteling werden erkend, benadrukt de Raad dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker over de Libanese nationaliteit beschikt en hij niet aannemelijk maakt dat in zijn hoofde ten aanzien van Libanon een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. De Raad benadrukt te dezen dat elk verzoek om internationale bescherming individueel wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. De vaststelling dat er in hoofde van verzoekers moeder, van Syrische nationaliteit, en bij uitbreiding haar minderjarige kinderen die haar vergezelden, werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet echter niets af aan de appreciatie van verzoekers verzoek om internationale bescherming, die geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt ten aanzien van Libanon, het land waarvan hij de nationaliteit bezit. Verzoeker kan zich aldus niet zonder meer steunen op de erkenning als vluchteling van zijn moeder, zijn broer en zussen teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Hij kan dan ook niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de erkenning van de vluchtelingenstatus tot hem moet worden uitgebreid. Het doel van de asielprocedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat voorafgaat. Ten overvloede wijst de Raad er in dit verband nog op dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. De gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen (artikel 24 van de richtlijn). De Raad herhaalt andermaal dat verzoeker aldus gebruik dient te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord door een gespecialiseerde medewerker. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en zijn moeder, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.11. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.12. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.13. Waar verzoeker vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS